

**ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 15ης Σεπτεμβρίου 1998 ***

Στην υπόθεση T-109/97,

Molkerei Großbraunshain GmbH και Bene Nahrungsmittel GmbH, εταιρίες
γερμανικού δικαίου, με έδρα το Altenburg (Γερμανία), εκπροσωπούμενες από
τους Michael Loschelder και Thilo Klingbeil, δικηγόρους Κολωνίας, με τόπο επι-
δόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο Marc Loesch, 11, rue Goethe,

προσφεύγουσες,

υποστηριζόμενες από το

Freistaat Thüringen, εκπροσωπούμενο από τον Georg M. Berrish, δικηγόρο
Αμβούργου, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο Guy
Harles, 8-10, rue Mathias Hardt,

παρεμβαίνον,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον José-
Luis Iglesias Buhigues, νομικό σύμβουλο, και τον Ulrich Wölker, μέλος της
Νομικής Υπηρεσίας, επικουρούμενους από τον Bertrand Wägenbaur, δικηγόρο
Αμβούργου, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz,
μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

καθής,

υποστηριζόμενης από τη

Molkerei und Weichkäse K.-H. Zimmermann GmbH, εταιρία γερμανικού δικαίου, με έδρα το Falkenhain (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους Philipp Lotze και Stefan Lehr, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο René Foltz, 6, rue Heinrich Heine,

παρεμβαίνουσα,

που έχει ως αντικείμενο αίτημα για την ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) 123/97 της Επιτροπής, της 23ης Ιανουαρίου 1997, ο οποίος συμπληρώνει το παράρτημα του κανονισμού (ΕΚ) 1107/96 της Επιτροπής σχετικά με την καταχώριση των γεωγραφικών ενδείξεων και των ονομασιών προελεύσεως βάσει της προβλεπόμενης στο άρθρο 17 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2081/92 διαδικασίας (ΕΕ L 22, σ. 19), ως εκ του ότι η καταχωριζόμενη προστατευόμενη ονομασία προελεύσεως «Altenburger Ziegenkäse», αφορά μία υπερβολικά ευρεία σε έκταση γεωγραφική περιοχή,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους Α. Καλογερόπουλο, Πρόεδρο, C. W. Bellamy και J. Pirrung, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Νομικό πλαίσιο και πραγματικά περιστατικά της διαφοράς

- 1 Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 2081/92 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουλίου 1992, για την προστασία των γεωγραφικών ενδείξεων και των ονομασιών προελεύσεως των γεωργικών προϊόντων και των τροφίμων (ΕΕ L 208, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 2081/92), θέτει, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 1, τους κανόνες της κοινοτικής προστασίας των ονομασιών προελεύσεως και των γεωγραφικών ενδείξεων, στις ευεργετικές διατάξεις των οποίων μπορούν να υπαχθούν ορισμένα γεωργικά προϊόντα και ορισμένα τρόφιμα.
- 2 Το άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 2081/92 ορίζει ότι ως ονομασία προελεύσεως νοείται το όνομα μιας περιοχής, ενός συγκεκριμένου τόπου ή, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, μιας χώρας, το οποίο χρησιμοποιείται ως στοιχείο προσδιορισμού ενός γεωργικού προϊόντος ή τροφίμου καταγομένου από την περιοχή αυτή, τον συγκεκριμένο τόπο ή τη χώρα, του οποίου η ποιότητα ή τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα οφείλονται κυρίως ή αποκλειστικώς στο περιλαμβάνον τους φυσικούς και ανθρώπινους παράγοντες γεωγραφικό περιβάλλον και του οποίου η παραγωγή, μεταποίηση και επεξεργασία λαμβάνουν χώρα στην οριοθετημένη γεωγραφική περιοχή.
- 3 Με την καταχώριση ως προστατευόμενης ονομασίας προελεύσεως της επωνυμίας ενός γεωργικού προϊόντος ή ενός τροφίμου, το οποίο πρέπει να πληροί προς τούτο τις προβλεπόμενες από τον κανονισμό 2081/92 προϋποθέσεις και, ειδικότερα, τις οριζόμενες στο άρθρο 4 αυτού προδιαγραφές, παρέχεται εν γένει στους εγκατεστημένους στην οριοθετημένη γεωγραφική περιοχή παραγωγούς αποκλειστικό δικαίωμα επί της χρήσεως της εν λόγω επωνυμίας (άρθρα 1 έως 4 και 13 του κανονισμού).

- 4 Ο κανονισμός 2081/92 προβλέπει συναφώς δύο διαδικασίες καταχωρίσεως. Η προβλεπόμενη από τα άρθρα 5 έως 7 «συνήθης» διαδικασία παρέχει τη δυνατότητα σε οποιαδήποτε ομάδα, ήτοι σε οργάνωση παραγωγών και/ή μεταποιητών του γεωργικού αυτού προϊόντος ή τροφίμου, ή, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, σε κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο να υποβάλει αίτηση καταχωρίσεως μιας προστατευόμενης ονομασίας προελεύσεως (ΠΟΠ) ή μιας προστατευόμενης γεωγραφικής ενδείξεως (ΠΓΕ) για τα γεωργικά προϊόντα ή τα τρόφιμα που παράγει ή επιτυγχάνει και που προέρχονται από την οριοθετημένη γεωγραφική περιοχή εντός του κράτους μέλους όπου αυτή βρίσκεται. Το κράτος μέλος ελέγχει αν δικαιολογείται η αίτηση και τη διαβιβάζει στην Επιτροπή, η οποία, αν εκτιμά ότι η ονομασία πληροί τους όρους για να τύχει προστασίας, δημοσιεύει στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* συγκεκριμένα πληροφοριακά στοιχεία, παρέχοντας με τον τρόπο αυτό στα κράτη μέλη και σε κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο που εμπλέκεται νομίμως τη δυνατότητα να αντισταθούν στη σχεδιαζόμενη καταχώριση (άρθρο 7, παράγραφος 3).
- 5 Επίσης, το άρθρο 17 προβλέπει την αποκαλούμενη «απλοποιημένη» ή «συνοπτική» διαδικασία ως ακολούθως:

«1. Εντός προθεσμίας έξι μηνών από την ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος του παρόντος κανονισμού, τα κράτη μέλη ανακοινώνουν στην Επιτροπή ποιες από τις νομίμως προστατευόμενες ονομασίες τους ή, στα κράτη μέλη που δεν [διαθέτουν] σύστημα προστασίας, ποιες από τις ονομασίες που έχουν καθιερωθεί με τη χρήση επιθυμούν να καταχωρίσουν δυνάμει του παρόντος κανονισμού.

2. Η Επιτροπή καταχωρίζει, σύμφωνα με την προβλεπόμενη στο άρθρο 15 διαδικασία, τις κατά την παράγραφο 1 επωνυμίες οι οποίες συνάδουν προς τα άρθρα 2 και 4. Το άρθρο 7 δεν εφαρμόζεται. Πάντως, οι κοινές επωνυμίες δεν καταχωρίζονται.

3. Τα κράτη μέλη μπορούν να διατηρούν την εθνική προστασία των επωνυμιών που ανακοινώνονται σύμφωνα με την παράγραφο 1 μέχρι την ημερομηνία λήψεως αποφάσεως σχετικά με την καταχώριση.»

- 6 Κατά το άρθρο 18 αυτού, ο κανονισμός 2081/92 αρχίζει να ισχύει δώδεκα μήνες μετά την ημερομηνία δημοσίευσής του στην *Επίσημη Εφημερίδα*, η οποία έλαβε χώρα στις 24 Ιουλίου 1992.
- 7 Με βάση το άρθρο 17 του κανονισμού 2081/92, η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 123/97, της 23ης Ιανουαρίου 1997, ο οποίος συμπληρώνει το παράρτημα του κανονισμού (ΕΚ) 1107/96 της Επιτροπής σχετικά με την καταχώριση των γεωγραφικών ενδείξεων και των ονομασιών προελεύσεως βάσει της προβλεπόμενης στο άρθρο 17 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2081/92 διαδικασίας (ΕΕ L 22, σ. 19, στο εξής: κανονισμός 123/97). Στο σημείο Α του παραρτήματος του εν λόγω κανονισμού και υπό την ένδειξη «τυριά», «GERMANIA», περιλαμβάνεται η προστατευόμενη ονομασία προελεύσεως (ΠΟΠ) «Altenburger Ziegenkäse» (αίγαιο τυρί παρασκευαζόμενο στην περιοχή Altenburger και περιέχον υποχρεωτικά ελάχιστο ποσοστό αιγείου γάλακτος).
- 8 Της καταχωρίσεως της ονομασίας «Altenburger Ziegenkäse» εκ μέρους της Επιτροπής προηγήθηκε η λήψη ορισμένων νομοθετικών και διοικητικών μέτρων στη Γερμανία:
 - Στις 20 Δεκεμβρίου 1993 οι γερμανικές αρχές εξέδωσαν κανονισμό περί τροποποιήσεως, ιδίως, του κανονισμού περί τυροκομικών. Στο παράρτημα του κανονισμού περί τυροκομικών, όπως τροποποιήθηκε, καταχωρίστηκε μεταξύ άλλων ως ονομασία προελεύσεως η επωνυμία «Altenburger Ziegenkäse». Η καλύπτουσα την εν λόγω ονομασία γεωγραφική περιοχή της παραγωγής περιελάμβανε τις τοπικές περιφέρειες (καντόνια) Altenburg, Schmölln, Gera, Zeitz, Geithain, Grimma, Wurzen και Borna, καθώς και την πόλη Gera. Τα ονόματα των εν λόγω καντονίων τροποποιήθηκαν στη συνέχεια — επί παραδείγματι τα Schmölln και Altenburg ονομάστηκαν Altenburger Land — αλλά η καλύπτουσα την ονομασία Altenburger Ziegenkäse γεωγραφική περιοχή παρέμεινε αμετάβλητη.

- Με έγγραφο της 26ης Ιανουαρίου 1994, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας γνωστοποίησε στην Επιτροπή ότι, με βάση τον γερμανικό κανονισμό περί τυροκομικών, επιθυμούσε να καταχωριστεί, δυνάμει του άρθρου 17 του κανονισμού 2081/92, η επωνυμία «Altenburger Ziegenkäse» ως κοινοτική προστατευόμενη ονομασία προελεύσεως.
- 9. Προ της καταχώρισεως, με τον κανονισμό 123/97, της επωνυμίας «Altenburger Ziegenkäse», οι προσφεύγουσες εταιρίες — εκ των οποίων η πρώτη, η Molkerei Großbraunshain GmbH, είναι τυροκομείο με έδρα το καντόνιο Altenburger Land της Θουριγγίας, το οποίο παρασκευάζει από το 1898 τυρί διατιθέμενο στο εμπόριο υπό την επωνυμία «Altenburger Ziegenkäse», ενώ η δεύτερη, Bene Nahrungsmittel GmbH, κατέχει όλες τις μετοχές της πρώτης — προέβησαν σε σειρά διαβημάτων σε εθνικό και κοινοτικό επίπεδο:
 - Στις 4 Απριλίου 1995, υπέβαλαν ένσταση στο αρμόδιο γερμανικό υπουργείο, διευκρινίζοντας ότι ο γερμανικός κανονισμός περί τυροκομικών είχε οριοθετήσει κατά υπερβολικά ευρεία έννοια την περιοχή παρασκευής του «Altenburger Ziegenkäse», περιλαμβάνοντας στην περιοχή αυτή ιδίως το καντόνιο Wurzen της Σαξονίας όπου εδρεύει το τυροκομείο Zimmermann GmbH, το οποίο παρασκευάζει επίσης, από το 1936, τυρί διατιθέμενο στο εμπόριο με την ονομασία «Altenburger Ziegenkäse». Οι προσφεύγουσες αξίωσαν η περιοχή παρασκευής να περιοριστεί στο καντόνιο Altenburger Land, δεδομένου ότι το προϊόν «Altenburger Ziegenkäse» δεν μπορούσε παρά να προέρχεται από το ομώνυμο καντόνιο.
 - Ο υπουργός απέρριψε την εν λόγω ένσταση με έγγραφο της 13ης Ιουλίου 1995 και διευκρίνισε τους λόγους οι οποίοι οδήγησαν στην επίδικη οριοθέτηση της γεωγραφικής περιοχής.
 - Στις 9 Αυγούστου 1995 οι προσφεύγουσες υπέβαλαν καταγγελία στην Επιτροπή, καλώντας την να ασκήσει, δυνάμει του άρθρου 169 της Συνθήκης ΕΚ, προσφυγή λόγω παραβάσεως κατά της Γερμανίας. Υποστήριξαν ότι ο γερμανικός κανονισμός περί τυροκομικών προσέκρουε στον κανονισμό 2081/92, εφόσον δεν περιόριζε την περιοχή παρασκευής του προϊόντος «Altenburger Ziegenkäse» στο καντόνιο Altenburger Land, αλλά συμπεριελάμβανε σ' αυτήν και άλλα καντόνια όπως αυτό του Wurzen.

- Η Γενική Διεύθυνση VI της Επιτροπής απάντησε με έγγραφο της 18ης Μαρτίου 1996 ότι είχε την πρόθεση να εισηγηθεί στην Επιτροπή να θέσει την καταγγελία στο αρχείο, καλώντας πάντως την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας να παράσχει συμπληρωματικές πληροφορίες για την επίδικη γεωγραφική περιοχή παρασκευής. Με έγγραφο της 31ης Ιουλίου, 12ης Νοεμβρίου και 28ης Νοεμβρίου 1996, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας κοινοποίησε στην Επιτροπή τις επί τούτου συμπληρωματικές πληροφορίες.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- ¹⁰ Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 11 Απριλίου 1997, οι προσφεύγουσες άσκησαν την παρούσα προσφυγή. Ζητούν κατ' ουσίαν την ακύρωση του κανονισμού 123/97 της Επιτροπής. Ισχυρίζονται ότι, σε αντίθεση με τις διατάξεις των άρθρων 2, παράγραφος 2, στοιχείο α', και 4, παράγραφος 2, στοιχεία γ' και δ', του κανονισμού 2081/92, δυνάμει των οποίων η γεωγραφική περιοχή που καλύπτει μια επωνυμία πρέπει, κατά την άποψή τους, να περιορίζεται στο έδαφος, το όνομα του οποίου αντιστοιχεί στην εν λόγω επωνυμία, η καλύπτουσα την επωνυμία «Altenburger Ziegenkäse» γεωγραφική περιοχή υπερβαίνει τα όρια του καντονίου Altenburger Land (Altenburg και Schmölln) της Θουριγγίας. Περιλαμβάνοντας καντόνια κείμενα στη Σαξονία και στη Σαξονία-Anhalt, όπως, ιδίως, το καντόνιο Wurzen, η επίδικη οριοθέτηση της γεωγραφικής περιοχής παρέχει τη δυνατότητα στις εδρεύουσες στο καντόνιο Altenburger Land επιχειρήσεις να κάνουν χρήση της εν λόγω επωνυμίας για τα προϊόντα τους, προξενώντας με τον τρόπο αυτόν στις προσφεύγουσες ζημία απειλούσα την ύπαρξή τους. Πράττοντας τούτο, η Επιτροπή παρέβη, αφενός, τις ανωτέρω διατάξεις του κανονισμού 2081/92, καθώς και την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων. Αφετέρου, επαναλαμβάνοντας απλώς την ανακοίνωση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, η Επιτροπή δεν άσκησε προδήλως την εξουσία της εκτιμήσεως βάσει του άρθρου 15 του κανονισμού 2081/92, ενεργώντας έτσι κατά κατάχρησης εξουσίας. Τέλος, η επιλογή της συνοπτικής διαδικασίας του άρθρου 17 παραβιάζει το δικαίωμα των προσφευγουσών να αντιταχθούν στην πραγματοποιηθείσα καταχώριση και, συνακόλουθα, το δικαίωμά τους υπερασπίσεως δυνάμει του άρθρου 7 του κανονισμού 2081/92.

- 11 Με χωριστό δικόγραφο το οποίο κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 14 Ιουλίου 1997, η Επιτροπή προέβαλε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 114 του Κανονισμού Διαδικασίας, ένσταση απαραδέκτου.
- 12 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στις 29 Σεπτεμβρίου 1997 και στις 2 Οκτωβρίου 1997, η εταιρία Molkerei und Weichkäseerei K.-H. Zimmermann GmbH (στο εξής: εταιρία Zimmermann) και το Freistaat Thüringen (αυτόνομη περιοχή της Θουριγγίας) ζήτησαν αντίστοιχα να παρέμβουν προς στήριξη των αιτημάτων της καθής η πρώτη και των προσφευγουσών το δεύτερο.
- 13 Με διάταξη του Προέδρου του δευτέρου τμήματος του Πρωτοδικείου, της 24ης Μαρτίου 1998, επετράπη στην εταιρία Zimmermann και στο Freistaat Thüringen να παρέμβουν, με τη διευκρίνιση ότι οι παρεμβαίνοντες όφειλαν να περιορίσουν τις παρατηρήσεις τους αποκλειστικά και μόνο στο ζήτημα του παραδεκτού της προσφυγής.
- 14 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη·
 - να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.
- 15 Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:
- να απορρίψει την ένσταση απαραδέκτου·
 - επικουρικώς, να συνεκδικάσει το παρεμπίπτον με την ουσία.

16 Η εταιρία Zimmermann ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη, χωρίς να επιληφθεί της ουσίας της διαφοράς·
- να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων της παρεμβαίνουσας προς στήριξη των αιτημάτων της καθής.

17 Το Freistaat Thüringen ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- ως κύριο αίτημα, να κηρύξει την προσφυγή παραδεκτή·
- επικουρικώς, να συνεκδικάσει το παρεμπόμπον με την ουσία, δεδομένου ότι υφίσταται συσχετισμός μεταξύ του ζητήματος του παραδεκτού και της ουσίας·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι και επιχειρήματα των διαδίκων

- 18 Η Επιτροπή προβάλλει πέντε λόγους προς στήριξη της ενστάσεώς της. Εκτιμά ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη στον βαθμό που, πρώτον, η καταχώριση της ονομασίας «Altenburger Ziegenkäse», η οποία έλαβε χώρα με την έναρξη ισχύος του κανονισμού 123/97, δεν θίγει τα δικαιώματα των προσφευγουσών εταιριών και, συνακόλουθα, δεν τις βλάπτει. Δεύτερον, ο εν λόγω κανονισμός δεν τις αφορά ατομικώς. Τρίτον, στερούνται του δικαιώματος ασκήσεως προσφυγής, ως απόρροιας της ακροάσεώς τους, προ της εκδόσεως του προσβαλλόμενου κανονισμού, ή, τέταρτον, ως απόρροιας του ενδεχόμενου περιορισμού των δικονομικών δικαιωμάτων τους λόγω της καταχωρίσεως της επίδικης ονομασίας δυνάμει του άρθρου 17 του κανονισμού 2081/92. Τέλος, η Επιτροπή προβάλλει ως πέμπτο λόγο ότι οι προσφεύγουσες εταιρίες στερούνται εννόμου συμφέροντος προς άσκηση της προσφυγής.

Επί του λόγου που αντλείται από το ότι ο κανονισμός 123/97 δεν θίγει τα δικαιώματα των προσφευγουσών

- 19 Η Επιτροπή και η εταιρία Zimmermann εκτιμούν ότι ο κανονισμός 123/97 δεν θίγει τα δικαιώματα των προσφευγουσών και ότι απεναντίας τους παρέχει νομικά πλεονεκτήματα. Συγκεκριμένα, με την καταχώριση της επωνυμίας «Altenburger Ziegenkäse» ως προστατευόμενης ονομασίας προελεύσεως, παρέχεται κοινοτική προστασία έναντι της εθνικής, η οποία διασφαλιζόταν μέχρι τότε μέσω του γερμανικού κανονισμού περί τυροκομικών. Ούτε το γεγονός ότι ο κανονισμός 123/97 δεν παρέχει στις προσφεύγουσες αποκλειστικό δικαίωμα επί της ονομασίας «Altenburger Ziegenkäse», ώστε να μπορούν να παρεμποδίζουν οποιονδήποτε ανταγωνιστή, όπως επί παραδείγματι την εταιρία Zimmermann, να κάνει χρήση της, θίγει τα δικαιώματα των προσφευγουσών εταιριών. Συγκεκριμένα, οποιαδήποτε ονομασία προελεύσεως είναι, ως εκ της φύσεώς της, «συλλογική» επωνυμία, ήτοι επωνυμία, χρήση της οποίας μπορεί να κάνει οποιοσδήποτε παραγωγός εγκατεστημένος στην οριοθετημένη γεωγραφική περιοχή για την εμπορία προϊόντων συμμόρφων προς τους προβλεπόμενους όρους παρασκευής.
- 20 Οι προσφεύγουσες αντικρούουν ότι δεν ζητούν να τους απονεμηθεί η κατ' αποκλειστικότητα χρήση της επωνυμίας «Altenburger Ziegenkäse», ούτε να απαγορευθεί η χρήση της στους λοιπούς παραγωγούς του εν λόγω τυρού που είναι εγκατεστημένοι σε ορθώς προσδιορισμένο έδαφος, αλλ' ότι επιθυμούν απλώς η γεωγραφική περιοχή που καλύπτει την εν λόγω επωνυμία να μειωθεί, σύμφωνα με το όνομα του προϊόντος, στο καντόνιο Altenburger Land.
- 21 Σύμφωνα με τις προσφεύγουσες, η συλλογιστική ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός ισοδυναμεί με επέκταση, σε κοινοτική κλίμακα, της εθνικής προστασίας μέσω του γερμανικού κανονισμού περί τυροκομικών είναι εσφαλμένη. Η απορρέουσα από τους κανονισμούς 2081/92 και 123/97 κοινοτική προστασία, καθώς και η προστασία που παρέχει το γερμανικό δίκαιο, δεν συνδέονται ιεραρχικώς. Το ερώτημα αν είναι εφικτή η καταχώριση δυνάμει του κανονισμού 2081/92 εξαρτάται αποκλειστικώς από τις τυπικές και ουσιαστικές προϋποθέσεις του εν λόγω κανονισμού.

- 22 Οι προσφεύγουσες εταιρίες εκτιμούν ότι η καθιέρωση της επίδικης επωνυμίας σε κοινοτική κλίμακα δεν επιφέρει καμία βελτίωση της έννομης καταστάσεώς τους. Αντιθέτως μάλιστα, ενώ στο παρελθόν ήσαν σε θέση να αμύνονται, δυνάμει του εφαρμοστέου σε άλλα κράτη μέλη δικαίου, ήτοι εκτός του πεδίου εφαρμογής του γερμανικού κανονισμού περί τυροκομικών, κατά της χρήσεως ψευδών επωνυμιών, απώλεσαν εφεξής τη δυνατότητα αυτή λόγω της εσφαλμένης οριοθέτησεως της γεωγραφικής περιοχής με τον κανονισμό 123/97.

Επί του λόγου που αντλείται από το ότι ο κανονισμός 123/97 δεν αφορά ατομικώς τις προσφεύγουσες εταιρίες

- 23 Η Επιτροπή και η εταιρία Zimmermann διαπιστώνουν ότι, με τον προσβαλλόμενο κανονισμό, οι προσφεύγουσες δεν μνημονεύονται ούτε ονομαστικώς ούτε αορίστως, ήτοι ως εταιρίες που παρασκευάζουν συγκεκριμένα προϊόντα. Αντίθετα, ο κανονισμός απαριθμεί σειρά προϊόντων με προσορισμό την ανθρώπινη κατανάλωση, μεταξύ των οποίων το «Altenburger Ziegenkäse» παρέχοντας με τον τρόπο αυτό σε κάθε επιχείρηση που παρασκευάζει το συγκεκριμένο τυροκομικό προϊόν, σύμφωνα με τους προβλεπόμενους όρους παρασκευής, το δικαίωμα εμπορίας του υπό την προστατευόμενη ονομασία προελεύσεως «Altenburger Ziegenkäse».
- 24 Εκτιμούν ότι ο κανονισμός 123/97 δεν θίγει περαιτέρω τις προσφεύγουσες λόγω ορισμένων ιδιοτήτων που προσιδιάζουν σ' αυτές ή λόγω πραγματικής καταστάσεως που τις χαρακτηρίζει έναντι οποιουδήποτε άλλου προσώπου (προς την κατεύθυνση της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1963 στην υπόθεση 25/62, Plaumann κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1954-64, σ. 937 επ., σ. 942). Αφετέρου, το γεγονός ότι οι προσφεύγουσες είναι, σύμφωνα με τα λεγόμενά τους, οι μοναδικοί παρασκευαστές του προϊόντος «Altenburger Ziegenkäse» στο καντόνιο Altenburg δεν τους παρέχει ιδιότητα που προσιδιάζει σ' αυτές, αλλά σημαίνει απλώς ότι επί του παρόντος δεν συναντούν ανταγωνισμό στο συγκεκριμένο καντόνιο, ώστε να πρόκειται για πραγματική κατάσταση ανεξάρτητη της βουλήσεώς της και δυνάμενη να αλλάξει ανά πάσα στιγμή. Αφετέρου, η κανονιστική φύση μιας πράξεως δεν θίγεται από τη δυνατότητα περισσότερου ή λιγότερου ακριβούς προσδιορισμού του αριθμού ή ακόμα και της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου στα οποία εφαρμόζεται, εφόσον γίνεται δεκτό ότι ισχύει δυνάμει αντικειμενικής νομικής ή πραγματικής καταστάσεως

προσδιοριζόμενης σε σχέση με τον σκοπό της (διάταξη του Δικαστηρίου της 23ης Νοεμβρίου 1995 στην υπόθεση C-10/95 P, *Asocarne* κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1995, σ. I-4149, σκέψη 30). Κατά την Επιτροπή, αυτό συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση, δεδομένου ότι ο κανονισμός 123/97 εφαρμόζεται επί των προσφευγουσών επειδή παρασκευάζουν το προϊόν «Altenburger Ziegenkäse». Επομένως, οι προσφεύγουσες δεν εξαιρούνται από τον προσβαλλόμενο κανονισμό κατά τρόπο ανάλογο προς εκείνο του αποδέκτη μιας αποφάσεως.

- 25 Η Επιτροπή και η εταιρία Zimmermann προσθέτουν ότι η απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Μαΐου 1994 στην υπόθεση C-309/89 *Codorniu* κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1994, σ. I-1853, σκέψη 20), δεν μπορεί να τύχει εφαρμογής στην παρούσα περίπτωση και δεν παρέχει στις προσφεύγουσες κανένα δικαίωμα προσφυγής. Συγκεκριμένα, στην υπόθεση *Codorniu* το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι δεδομένη διάταξη του κοινοτικού δικαίου απαγορεύουσα σε παραγωγό να κάνει χρήση του καταχωρισμένου σε εθνικό επίπεδο σήματός του τον εξαιτούσε έναντι οποιουδήποτε άλλου επιχειρηματία. Αντίθετα, η παρούσα υπόθεση δεν αφορά καταχωρισμένο σήμα δυνάμει του οποίου ο κάτοχός του διαθέτει ορισμένα αποκλειστικά δικαιώματα, αλλά προστατευόμενη ονομασία προελεύσεως η οποία δεν επιφυλάσσεται αποκλειστικά σε συγκεκριμένο παραγωγό ούτε καταχωρίζεται προς όφελός του. Συναφώς, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι μιας προστατευόμενης ονομασίας προελεύσεως επωφελούνται ορισμένοι — μη προσδιορισμένοι — επιχειρηματίες στον βαθμό που πληρούν τις απαιτούμενες για τη χρήση της προϋποθέσεις, οι οποίες είναι ταυτόσημες για όλους τους παραγωγούς.
- 26 Τέλος, η απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Ιανουαρίου 1985 στην υπόθεση 11/82, *Πειραιϊκή Πατραϊκή κ.λπ.* κατά Επιτροπής (Συλλογή 1985, σ. 207, σκέψη 19), δεν καλύπτει την παρούσα υπόθεση. Συγκεκριμένα, το επίδικο κοινοτικό μέτρο διασφάλισε στην υπόθεση εκείνη καθιστούσε ανέφικτη, εν όλω ή εν μέρει, την εκτέλεση των συναφθεισών από τις προσφεύγουσες συμβάσεων πωλήσεως, ενώ ο προσβαλλόμενος εν προκειμένω κανονισμός 123/97 δεν εμπλέκεται ούτε ευθέως ούτε αμέσως στις ενδεχομένως υφιστάμενες συμβάσεις πωλήσεως.
- 27 Οι προσφεύγουσες και το Freistaat Thüringen υποστηρίζουν ότι, με τη προπαρατεθείσα στη σκέψη 25 ερμηνεία της της αποφάσεως *Codorniu* κατά Συμβουλίου, η Επιτροπή αγνοεί το περιεχόμενο των απορρεόντων από την ορθή οριοθέτηση της γεωγραφικής περιοχής δικαιωμάτων, κατ' εφαρμογή των διατάξεων του κανονισμού 2081/92, σε συνδυασμό με το γερμανικό δίκαιο. Η καταχώριση ενός ατομικού δικαιώματος, όπως συμβαίνει στην περίπτωση σήματος, δεν

απαιτείται στην προκειμένη περίπτωση, δεδομένου ότι η προστασία μιας επωνυμίας παρέχεται στην εγκατεστημένη στο φέρον το ίδιο όνομα έδαφος επιχείρηση έναντι όλων των εγκατεστημένων εκτός του εν λόγω εδάφους επιχειρήσεων. Η προστατευόμενη επιχείρηση εξουσιοδοτείται, κατ' εφαρμογή των εθνικών διατάξεων, να απαιτεί την άμεση παύση της εσφαλμένης χρήσεως της επωνυμίας. Κατά την άποψη των προσφευγουσών και του Freistaat Thüringen, δεν συντρέχει λόγος διαφορετικής εκτιμήσεως της προστασίας που παρέχει καταχωρισμένη ονομασία προελεύσεως από εκείνη καταχωρισμένου σήματος. Και στις δύο περιπτώσεις, πρόκειται για προστατευόμενα ατομικά δικαιώματα εμπύπτοντα στο πεδίο της βιομηχανικής και εμπορικής ιδιοκτησίας. Η προστασία της εν λόγω επωνυμίας θα ήταν ατελής, και μάλιστα αναποτελεσματική, αν οι ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις βρισκόνταν σε αδυναμία να ζητήσουν δικαστικό έλεγχο για τις νομικές λεπτομέρειες παροχής της, όπως αυτές καθορίζονται με τις κανονιστικές πράξεις των κοινοτικών οργάνων.

- 28 Οι προσφεύγουσες και το Freistaat Thüringen υπογραμμίζουν ότι εν πάση περιπτώσει η παραγωγή του προϊόντος «Altenburger Ziegenkäse» περιορίζεται — γεγονός που ήταν γνωστό στην Επιτροπή πριν από την έκδοση του προσβαλλόμενου κανονισμού — σε οριοθετημένο έδαφος και εξασφαλίζεται μόνον από δύο παραγωγούς, ενώ τη βιομηχανική παρασκευή στο ομώνυμο καντόνιο έχει αναλάβει η προσφεύγουσα Molkerei Großbraunshain. Σε αντίθεση προς ό,τι συμβαίνει με τις πολύ διαδεδομένες επωνυμίες, όπως για παράδειγμα τη φέτα και τον ισπανικό οίνο της περιφέρειας της Rioja, το επίδικο έδαφος στην προκειμένη περίπτωση είναι πολύ περιορισμένο. Ομοίως, ο αριθμός των εγκατεστημένων εντός και εκτός του συγκεκριμένου καντονίου παραγωγών είναι επίσης πολύ περιορισμένος, γνωστός και αμετάβλητος για συγκεκριμένη χρονική περίοδο. Η περίπτωση της τυχόν παρασκευής του προϊόντος «Altenburger Ziegenkäse» στο μέλλον από νέους παραγωγούς στο καντόνιο Altenburger Land μπορεί να πιθανολογείται ελάχιστα εν όψει των υφισταμένων όρων παρασκευής ώστε να προσλαμβάνει αμιγώς θεωρητικό χαρακτήρα και να μπορεί, επομένως, να αποκλειστεί.

- 29 Από τα ανωτέρω συνάγουν ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν μπορεί να θεωρηθεί παρά ως ατομική απόφαση της Επιτροπής, θίγουσα, λόγω των αποτελεσμάτων της, ευθέως και ατομικώς τα συμφέροντα των προσφευγουσών.

Επί του λόγου που αντλείται από την έλλειψη δικαιώματος προσφυγής ως απόρροιας της φερόμενης ακροάσεως των προσφευγουσών από την Επιτροπή

- 30 Οι προσφεύγουσες φρονούν ότι διαθέτουν δικαίωμα προσφυγής εφόσον, πριν από την έκδοση του κανονισμού 123/97, προέβαλαν αντιρρήσεις και έτυχαν ακροάσεως εκ μέρους της καθής, αλλά η Επιτροπή και η εταιρία Zimmermann υπογραμμίζουν ότι η νομολογία στην οποία αναφέρονται οι προσφεύγουσες δεν μπορεί να μεταφερθεί στην προκειμένη περίπτωση. Συνοπτικώς, σύμφωνα με την ανωτέρω νομολογία, στις περιπτώσεις όπου το κοινοτικό δίκαιο παρέχει σε καταγγέλλουσες επιχειρήσεις διαδικαστικές εγγυήσεις, δυνάμει των οποίων νομιμοποιούνται να ζητήσουν από την Επιτροπή να διαπιστώσει παράβαση των κοινοτικών κανόνων, εξυπακούεται ότι οι εν λόγω επιχειρήσεις διαθέτουν ένδικο μέσο προς προστασία των εννόμων συμφερόντων τους (απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Ιανουαρίου 1986 στην υπόθεση 169/84, Cofaz κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 391, σκέψεις 23 και 24, με περαιτέρω παραπομπή στην απόφαση Timex κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, στην οποία επίσης αναφέρθηκαν οι προσφεύγουσες). Σύμφωνα με το Δικαστήριο, δικαιούνται να ασκήσουν προσφυγή οι ιδιώτες, οι οποίοι νομιμοποιούνται, για παράδειγμα, να ζητήσουν από την Επιτροπή να διαπιστώσει παράβαση των άρθρων 85 ή 86 της Συνθήκης ή όσοι έθεσαν σε κίνηση, μέσω της καταγγελίας τους, διαδικασία αντιντάμπινγκ, έτυχαν ακροάσεως στο πλαίσιο αυτό και των οποίων οι παρατηρήσεις καθόρισαν σε μεγάλο βαθμό την εξέλιξη της διαδικασίας.
- 31 Εκτιμούν ότι στην προκειμένη περίπτωση οι προσφεύγουσες δεν απολαύουν παρομοίων δικονομικών δικαιωμάτων. Συγκεκριμένα, ο προσβαλλόμενος κανονισμός εκδόθηκε με βάση το άρθρο 17 του κανονισμού 2081/92, ο οποίος με τη σειρά του στηρίζεται στο άρθρο 43 της Συνθήκης. Στα πλαίσια, λοιπόν, της διαδικασίας εκδόσεως νομικών πράξεων γενικού χαρακτήρα, εχουσών ως νομική βάση το άρθρο 43 της Συνθήκης, δεν προβλέπεται παρέμβαση των ιδιωτών, σε αντίθεση προς τα προβλεπόμενα με το άρθρο 93 της Συνθήκης (προαναφερθείσα στη σκέψη 24 διάταξη Asocarne κατά Συμβουλίου, σκέψη 39). Επίσης, οι προσφεύγουσες δεν συμμετέσχον στην έκδοση του κανονισμού 123/97, δεδομένου ότι η ακρόαση τρίτων αποκλείεται ρητώς από το άρθρο 17, παράγραφος 2, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 2081/92, ο οποίος ορίζει ότι δεν τυγχάνει εφαρμογής το άρθρο 7.
- 32 Κατά την άποψη της Επιτροπής, οι προσφεύγουσες δεν μπορούν περαιτέρω να ασκήσουν προσφυγή επειδή της απηύθυναν καταγγελία και έτυχαν, στο

πλαίσιο αυτό, «ακρόασης». Συγκεκριμένα, η καταγγελία τους αποσκοπούσε στην άσκηση εκ μέρους της Επιτροπής προσφυγής λόγω παραβάσεως κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, δυνάμει του άρθρου 169 της Συνθήκης· επομένως, η εν λόγω καταγγελία δεν αποτέλεσε μία από τις προβλεπόμενες με τον κανονισμό 2081/92 προϋποθέσεις για την καταχώριση της ονομασίας «Altenburger Ziegenkäse». Ακόμη και αν υποτεθεί ότι οι προσφεύγουσες «συμμετέσχον» στην έκδοση του προσβαλλόμενου κανονισμού ως εκ καταγγελίας τους, θα αντέκειτο προς το γράμμα και το πνεύμα του άρθρου 173 της Συνθήκης η δυνατότητα οποιουδήποτε ιδιώτη, ο οποίος συμμετέσχε στο παρασκευαστικό στάδιο μιας πράξεως νομοθετικής φύσεως, να ασκήσει στη συνέχεια προσφυγή κατά της εν λόγω πράξεως (προαναφερθείσα στη σκέψη 24 διάταξη *Asocarne* κατά Συμβουλίου, σκέψη 40).

- 33 Τέλος, οι προσφεύγουσες σφάλλουν υποστηρίζοντας ότι έχουν δικαίωμα να ασκήσουν προσφυγή επειδή, μετά την έκδοση του κανονισμού 123/97, «τέθηκε στο αρχείο» η καταγγελία την οποία είχαν υποβάλει στην Επιτροπή. Αφενός, γίνεται δυσχερώς αντιληπτό πώς η θέση στο αρχείο μιας καταγγελίας με την οποία σκοπείται η άσκηση προσφυγής λόγω παραβάσεως δυνάμει του άρθρου 169 της Συνθήκης μπορεί να παράσχει στον καταγγέλλοντα δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής δυνάμει του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης. Αφετέρου, η έκδοση του προσβαλλόμενου κανονισμού δεν συνεπήχθη τη θέση της καταγγελίας στο αρχείο.
- 34 Οι προσφεύγουσες εκτιμούν ότι η επιχειρηματολογία της Επιτροπής, σύμφωνα με την οποία δεν υπήρξε ακρόασή τους πριν από την έκδοση του επίδικου κανονισμού, είναι όλως τυπική και δεν αφορά τον πυρήνα της υποθέσεως. Κατά τις προσφεύγουσες, δεν συμβιβάζεται με τις αρχές του κράτους δικαίου που τυγχάνουν εφαρμογής επί των διοικητικών διαδικασιών, η Επιτροπή να παραλαμβάνει, όπως εν προκειμένω, παρατηρήσεις εκ μέρους των ενδιαφερομένων μερών μιας υποθέσεως, να εκφράζει την άποψή της επί της ουσίας, ενώ ακολούθως οι ενδιαφερόμενοι να μην είναι πλέον σε θέση να ζητήσουν τον δικαστικό έλεγχο της συμπεριφοράς της Επιτροπής. Στο πλαίσιο αυτό, το *Freistaat Thüringen* εκτιμά ότι η κατάσταση των προσφευγουσών είναι παρεμφερής προς εκείνη της εταιρίας *Sinochem Heilongjiang*, μόνης κινεζικής επιχειρήσεως η οποία είχε συμμετάσχει στην προηγούμενη της εκδόσεως κανονισμού περί επιβολής δασμού αντιντάμπινγκ έρευνα, γεγονός που αποτέλεσε στοιχείο ικανό να την εξατομικεύσει, εν όψει του εν λόγω κανονισμού, σε σχέση με οποιονδήποτε άλλο επιχειρηματία (απόφαση του Πρωτοδικείου της 11ης Ιουλίου 1996 στην υπόθεση T-161/94, *Sinochem Heilongjiang* κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1996,

σ. II-695, σκέψη 48). Επίσης, το Freistaat Thüringen παραλληλίζει την παρούσα υπόθεση με εκείνη που οδήγησε στην έκδοση της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 16ης Μαΐου 1991 στην υπόθεση C-358/89, Extramet Industrie κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1991, σ. I-2501).

35 Οι προσφεύγουσες και το Freistaat Thüringen προσάπτουν στην Επιτροπή ότι εξομοίωσε εσφαλμένα το έγγραφο της 9ης Αυγούστου 1995 (βλ. ανωτέρω σκέψη 9) με καταγγελία επέχουσα θέση προσκλήσεως για την κίνηση της διαδικασίας του άρθρου 169 της Συνθήκης. Δεν ήταν δυσχερές για την Επιτροπή να αντιληφθεί, μέσω εύλογης ερμηνείας, ότι οι προσφεύγουσες επιθυμούσαν στην προκειμένη περίπτωση να μην υποστούν τις συνέπειες από εσφαλμένο καθορισμό του εδάφους που περιελάμβανε η επίδικη επωνυμία, όπως περιλαμβανόταν ήδη στον γερμανικό κανονισμό περί τυροκομικών, και όπως πρότεινε την καταχώρισή της η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας κατ' εφαρμογή του άρθρου 17 του κανονισμού 2081/92. Η Επιτροπή δεν μπορούσε να θεωρεί βασίμως ότι οι προσφεύγουσες αντιμετώπισαν αρχικά το ενδεχόμενο να κινηθεί διαδικασία κατ' εφαρμογή του άρθρου 169 της Συνθήκης κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, λόγω του ασυμβιβάστου του γερμανικού κανονισμού περί τυροκομικών προς το κοινοτικό δίκαιο, ακολούθως δε εξέλαβαν ως ορθή και αποδεκτή κανονιστική ρύθμιση — επεκτεινόμενη στο έδαφος της Κοινότητας — περί καταχωρίσεως της εν λόγω επωνυμίας κατ' εφαρμογή του κανονισμού 2081/92. Έτσι, η Επιτροπή όφειλε κατ' ελάχιστον να διερωτηθεί αν οι προσφεύγουσες είχαν αντιληφθεί το έγγραφό τους της 9ης Αυγούστου 1995 ως αίτημα στο πλαίσιο της ήδη εκκρεμούσας κατά τον χρόνο εκείνο διαδικασίας που ίσχυε δυνάμει του εν λόγω κανονισμού. Επομένως, εναπέκειτο στην Επιτροπή να απαιτήσει κάποια αποσαφήνιση.

36 Κατά τις προσφεύγουσες και το Freistaat Thüringen, η Επιτροπή αμφισβητεί εσφαλμένα το γεγονός ότι η έκδοση του προσβαλλόμενου κανονισμού οδήγησε στην αρχειοθέτηση της καταγγελίας της οποίας επελήφθη. Γεγονός μεν είναι ότι η Γενική Διεύθυνση VI εισηγήθηκε τον τερματισμό της διαδικασίας καταγγελίας, πλην όμως η Επιτροπή δεν αποφάνθηκε μέχρι σήμερα επί της εν λόγω καταγγελίας· εν πάση περιπτώσει, αντίστοιχη απόφαση δεν απευθύνθηκε στις προσφεύγουσες. Σε περίπτωση διατηρήσεως σε ισχύ του προσβαλλόμενου κανονισμού, η Επιτροπή δεν θα μπορούσε να αποφανθεί επί του τιθέμενου ζητήματος παρά μόνον προς την κατεύθυνση της περατώσεως της διαδικασίας. Συγκεκριμένα, δεν θα είχε νόημα η Επιτροπή να κινήσει κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας διαδικασία κατ' εφαρμογή του άρθρου 169 λόγω ασυμβιβάστου έναντι του κοινοτικού δικαίου του γερμανικού κανονισμού περί τυροκομικών και παράλληλα να θεσπίσει παρεμφερή κανονιστική ρύθμιση σε κοινοτικό επίπεδο.

Επί του λόγου που αντλείται από την έλλειψη τυχόν δικαιώματος προσφυγής των προσφευγουσών λόγω του φερόμενου περιορισμού των δικονομικών δικαιωμάτων τους

- 37 Η Επιτροπή και η εταιρία Zimmermann υποστηρίζουν ότι η επιχειρηματολογία των προσφευγουσών, σύμφωνα με την οποία η Επιτροπή, επιλέγοντας την απλοποιημένη διαδικασία του άρθρου 17 του κανονισμού 2081/92, περιόρισε τα δικονομικά δικαιώματα που αυτές απολαύουν στο πλαίσιο της προβλεπόμενης από το άρθρο 7 του ιδίου κανονισμού συνήθους διαδικασίας, είναι αβάσιμη, δεδομένου ότι η νομολογία που αφορά το δικαίωμα των ιδιωτών να συμμετέχουν στη διοικητική διαδικασία στην οποία αυτές παραπέμπουν είναι αλυσιτελής. Συγκεκριμένα, η καταχώριση της ονομασίας «Altenburger Ziegenkäse» η οποία έλαβε χώρα μετά την έκδοση του προσβαλλόμενου κανονισμού, συνιστά νομοθετική πράξη και όχι απόφαση ληφθείσα στο πλαίσιο διοικητικής διαδικασίας.
- 38 Συναφώς, η Επιτροπή και η εταιρία Zimmermann διευκρινίζουν ότι η οριζόμενη στα άρθρα 5 επ. του κανονισμού 2081/92 συνήθης διαδικασία και η προβλεπόμενη στο άρθρο 17 του ιδίου κανονισμού συνοπτική διαδικασία είναι όλως διαφορετικές και εξαρτώνται από ουσιασώς διαφορετικές προϋποθέσεις. Δεν εμπίπτει στη διακριτική ευχέρεια της Επιτροπής το ζήτημα ποιος από τους δύο τύπους διαδικασίας εφαρμόζεται σε συγκεκριμένη περίπτωση. Εφόσον ένα κράτος μέλος, όπως εν προκειμένω η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, κάνει χρήση του προβλεπόμενου στο άρθρο 17, παράγραφος 1, του κανονισμού 2081/92 δικαιωμάτος του να κοινοποιήσει στην Επιτροπή επωνυμίες εντός προθεσμίας έξι μηνών από την έναρξη ισχύος του εν λόγω κανονισμού, η Επιτροπή οφείλει, σύμφωνα με την παράγραφο 2 της ίδιας διατάξεως, να εξακριβώσει αν οι εν λόγω επωνυμίες ανταποκρίνονται στις προβλεπόμενες από τα άρθρα 2 και 4 προϋποθέσεις, ακολούθως δε να τις καταχωρίσει, ενδεχομένως, σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 15. Το άρθρο 17, παράγραφος 2, δεύτερη περίοδος, προβλέπει ρητώς ότι δεν τυγχάνει εφαρμογής το άρθρο 17. Επομένως, στο πλαίσιο της συνοπτικής διαδικασίας, τα άλλα κράτη μέλη και οι ιδιώτες δεν έχουν τη δυνατότητα να γνωστοποιήσουν την άποψή τους.
- 39 Τέλος, η Επιτροπή και η εταιρία Zimmermann αμφισβητούν την άποψη των προσφευγουσών ότι το απαράδεκτο της προσφυγής τους ακυρώσεως τους αφαιρεί οποιαδήποτε δυνατότητα δικαστικού ελέγχου. Συγκεκριμένα, οι προσφεύγουσες παραμένουν ελεύθερες να προσφύγουν στα εθνικά δικαστήρια και να ζητήσουν την έκδοση αποφάσεως από το Δικαστήριο δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης. Πρώτον, οι προσφεύγουσες — οι οποίες δεν ισχυρίζονται ότι

αποκλείεται η προσφυγή στα εθνικά δικαστήρια — φρονούν ότι ο γερμανικός κανονισμός περί τυροκομικών αντιβαίνει και στο γερμανικό δίκαιο. Δεύτερον, τρία περίπου έτη διέρρευσαν μεταξύ της κοινοποίησης της επίδικης ονομασίας εκ μέρους των γερμανικών αρχών και της εκδόσεως του προσβαλλόμενου κανονισμού, γεγονός που παρέσχε στις προσφεύγουσες επαρκή χρόνο να προσφύγουν στα εθνικά δικαστήρια με σκοπό την προδικαστική παραπομπή ενώπιον του Δικαστηρίου. Εξάλλου, το άρθρο 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 2081/92 εξουσιοδοτεί τα κράτη μέλη να ζητήσουν από την Επιτροπή αναθεώρηση της οριοθετήσεως της γεωγραφικής περιοχής μιας καταχωρισμένης ονομασίας προελεύσεως. Επομένως, οι προσφεύγουσες είχαν τη δυνατότητα να επιτύχουν την τροποποίηση της γεωγραφικής οριοθετήσεως της ονομασίας «Altenburger Ziegenkäse». Ασφαλώς, δεν μπορεί να βαρύνεται η Επιτροπή με το γεγονός ότι οι προσφεύγουσες δεν κατέστη εφικτό να πείσουν τις αρμόδιες γερμανικές αρχές για το βάσιμο του αιτήματός τους.

- 40 Οι προσφεύγουσες εκτιμούν ότι η συλλογιστική της Επιτροπής αποτελεί φαύλο κύκλο. Αφενός, δεν πρόκειται για αφηρημένο προβληματισμό ως προς τις σχέσεις μεταξύ της δύναμει των άρθρων 5 επ. συνήθους διαδικασίας και της απλοποιημένης διαδικασίας του άρθρου 17 του κανονισμού 2081/92, ούτε, αφετέρου, για το ότι η απλοποιημένη διαδικασία δεν προβλέπει στην πραγματικότητα δικαιώματα για τους τρίτους. Εκείνη μάλλον που είναι αφεαυτής εσφαλμένη είναι η επιλογή της Επιτροπής υπέρ της απλοποιημένης διαδικασίας, δεδομένου ότι δεν πληρούνταν οι νόμιμες προϋποθέσεις στα πλαίσια της εν λόγω διαδικασίας, δύναμει του άρθρου 17, παράγραφος 1, όσον αφορά την καταχώριση της επωνυμίας «Altenburger Ziegenkäse». Κατά τις προσφεύγουσες και το Freistaat Thüringen, αν η Επιτροπή είχε εξετάσει ορθώς την ανακοίνωση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας σχετικά με την ανωτέρω επωνυμία, θα είχε διαπιστώσει ότι δεν πληρούνταν οι προϋποθέσεις παρόμοιας καταχωρίσεως. Επομένως, η Επιτροπή όφειλε να απορρίψει την ανακοίνωση αυτή και να καλέσει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, λόγω της εκπνοής της προβλεπόμενης στο άρθρο 17, παράγραφος 2, προθεσμίας, να υποβάλει νέα αίτηση, και τούτο δύναμει των άρθρων 5 επ. του κανονισμού 2081/92. Επειδή η Επιτροπή περιορίστηκε να επαναλάβει την κοινοποίηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, επέλεξε την κακή διαδικασία και περιόρισε οριστικά τα δικονομικά δικαιώματα που αντιστοιχούν στις προσφεύγουσες.

- 41 Στο πλαίσιο αυτό, οι προσφεύγουσες και το Freistaat Thüringen προσθέτουν ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας θέσπισε τις προϋποθέσεις της καταχωρίσεως κατ' εφαρμογή της απλοποιημένης διαδικασίας μόλις την τελει-

ταία στιγμή, τροποποιώντας τον κανονισμό περί τυροκομικών λίγο πριν από την εκπνοή της προθεσμίας για την καταχώριση του προϊόντος «Altenburger Ziegenkäse», προχωρώντας σε οριοθέτηση του εδάφους, η οποία γνώριζε ότι ήταν εσφαλμένη.

- 42 Ως προς τον ισχυρισμό της Επιτροπής ότι οι νομοθετικές πράξεις δεν συνδυάζονται με δικονομικά δικαιώματα δυνάμενα να περιοριστούν, οι προσφεύγουσες και το Freistaat Thüringen υπενθυμίζουν ότι τα άρθρα 5 επ. του κανονισμού 2081/92 προβλέπουν αδιαμφισβήτητα παρόμοια δικονομικά δικαιώματα υπέρ των τρίτων. Η Επιτροπή θα προσέβαλε όλες τις αρχές του κράτους δικαίου αν μπορούσε να χρησιμοποιήσει, προκειμένου να παρακάμψει παρόμοια δικαιώματα, μη προβλεπόμενες νομοθετικές διαδικασίες, αποκλείοντας τις ούτω θεσπισθείσες πράξεις από οποιοδήποτε δικαστικό έλεγχο. Το θεμέλιο του δικαιώματος προσφυγής των προσφευγουσών συναφώς έγκειται στο γεγονός ότι η Επιτροπή, επιλέγοντας παρὰ νόμῳ τη συνοπτική διαδικασία, τους στέρησε εγγυημένα δικαιώματα στο πλαίσιο της προβλεπόμενης από τα άρθρα 5 επ. του ανωτέρω κανονισμού διαδικασίας. Εν πάση περιπτώσει, αν το Πρωτοδικείο δεν αναγνώριζε αμέσως την προσφυγή ως παραδεκτή για τους προεκτεθέντες λόγους, το ερώτημα αν πληρούνταν οι επιβαλλόμενοι με το άρθρο 17 του κανονισμού 2081/92 όροι δεν θα μπορούσε παρὰ να επιλυθεί με την ουσία, με αποτέλεσμα να παρίσταται ως ανέφικτη συναφώς τυχόν απόφαση δυνάμει του άρθρου 114 του Κανονισμού Διαδικασίας.

- 43 Τέλος, οι προσφεύγουσες αμφισβητούν ότι ήσαν σε θέση να επιτύχουν την προστασία των δικαιωμάτων τους ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, καλώντας τα να υποβάλουν προδικαστικό ερώτημα κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης. Αυτό θα ήταν αδύνατον λόγω του ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν ίσχυε ακόμη, οπότε το εθνικό δικαστήριο δεν θα ήταν σε θέση να κινήσει τη διαδικασία της προδικαστικής παραπομπής. Δεν θα μπορούσαν περαιτέρω να ωθήσουν την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας να προβεί σε τροποποίηση της γεωγραφικής οριοθέτησής της επίδικης περιοχής παραγωγής. Συγκεκριμένα, δεν θα διέθεταν κανένα δικαίωμα ώστε να εξαναγκάσουν την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας να δράσει με τον τρόπο αυτό.

Επί του λόγου που αντλείται από την έλλειψη εννόμου συμφέροντος για την άσκηση της προσφυγής

- 44 Τέλος, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι οι προσφεύγουσες δεν έχουν έννομο συμφέρον να ασκήσουν προσφυγή ακυρώσεως του προσβαλλόμενου κανονισμού. Συγκεκριμένα, και αν υποτεθεί ότι η περιοχή παρασκευής προσδιορίστηκε όπως την αντιλαμβάνονται οι προσφεύγουσες, ήτοι ότι περιορίστηκε στο καντόνιο «Altenburger Land», και πάλι δεν θα μπορούσαν να παρεμποδίσουν την εκεί εγκατάσταση ενός ή περισσότερων ανταγωνιστών, την εκ μέρους τους παρασκευή του προϊόντος «Altenburger Ziegenkäse» σύμφωνα με τους επιβαλλόμενους συναφώς όρους και την εμπορία του υπό την εν λόγω ονομασία. Με άλλα λόγια, ακόμα και στην περίπτωση που θα δικαιώνονταν, οι προσφεύγουσες ουδόλως θα απολάμβαναν της νομικής αποκλειστικότητας που επιδιώκουν για την επίδικη ονομασία προελεύσεως.
- 45 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η επιχειρηματολογία αυτή έρχεται σε αντίθεση με το πραγματικό περιεχόμενο του αιτήματός τους. Συγκεκριμένα, δεν διεκδικούν την επωνυμία «Altenburger Ziegenkäse» για ίδιο λογαριασμό. Ενδιαφέρονται απλώς να παρεμποδίσουν, δυνάμει των επιταγών που επιβάλλει ο κανονισμός 2081/92, και προς το συμφέρον των καταναλωτών, οι αναγνωρισμένες από τους καταναλωτές και ευρέως χρησιμοποιούμενες ονομασίες προελεύσεως να προσδιορίζονται, χωρίς εξέταση των συναφών προϋποθέσεων, διαφορετικά από τον νομοθέτη. Λόγω των ιδιομορφιών του καντονίου Altenburger Land και του προϊόντος που φέρει το όνομά του, είναι προφανές το έννομο συμφέρον των προσφευγουσών, ως ενδιαφερομένων, στην προκειμένη περίπτωση.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 46 Κατά το άρθρο 114 του Κανονισμού Διαδικασίας, το Πρωτοδικείο κρίνει, αν τούτο ζητηθεί από διάδικο, επί του παραδεκτού, χωρίς να επιληφθεί της ουσίας. Σύμφωνα με την παράγραφο 3 του ίδιου άρθρου, η διαδικασία επί της αιτήσεως συνεχίζεται προφορικά, εκτός αν αποφασιστεί άλλως. Στην προκειμένη περίπτωση, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι από την εξέταση των εγγράφων της δικογραφίας διαφωτίστηκε επαρκώς ώστε να αποφανθεί επί της αιτήσεως, χωρίς να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

- 47 Το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης παρέχει στους ιδιώτες το δικαίωμα να προσβάλουν οποιαδήποτε απόφαση, η οποία, αν και εκδόθηκε υπό μορφή κανονισμού, τους αφορά άμεσα και ατομικά. Σύμφωνα με πάγια νομολογία, ο σκοπός της διατάξεως αυτής έγκειται ιδίως στο να αποφεύγεται η δυνατότητα των κοινοτικών οργάνων να αποκλείουν, επιλέγοντας απλώς ως τύπο τον κανονισμό, την προσφυγή ιδιώτη κατ' αποφάσεως που τον αφορά άμεσα και ατομικά και να καθίσταται έτσι σαφές ότι η επιλογή του τύπου δεν μπορεί να μεταβάλει τη φύση μιας πράξεως (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Ιουνίου 1980 στις συνεκδικασθείσες αποφάσεις 789/79 και 790/79, *Calpak και Società Emiliana Lavorazione Frutta κατά Επιτροπής*, Συλλογή τόμος 1980/II, σ. 311, και διάταξη του Πρωτοδικείου της 28ης Οκτωβρίου 1993 στην υπόθεση T-476/93, *FRSEA και FNSEA κατά Συμβουλίου*, Συλλογή 1993, σ. II-1187, σκέψη 19).
- 48 Όπως προκύπτει επίσης από παγιωμένη νομολογία, το κριτήριο της διακρίσεως μεταξύ κανονισμού και αποφάσεως έγκειται στη γενική ή μη ισχύ της οικείας πράξεως (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Οκτωβρίου 1982 στην υπόθεση 307/81, *Alusuisse κατά Συμβουλίου και Επιτροπής*, Συλλογή 1982, σ. 3463, σκέψη 8).
- 49 Επιβάλλεται, λοιπόν, στην προκειμένη περίπτωση η ανάλυση της φύσεως του κανονισμού 123/97 και, ειδικότερα, των εννόμων αποτελεσμάτων που σκοπεί να παραγάγει ή που όντως παράγει.
- 50 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο οικείος κανονισμός στοχεύει στο να παράσχει, μεταξύ άλλων, στο προϊόν «*Altenburger Ziegenkäse*», την προβλεπόμενη με τον κανονισμό 2081/92 προστασία των ονομασιών προελεύσεως, ενώ το άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού ορίζει ειδικότερα ως ονομασία προελεύσεως το όνομα μιας περιοχής που χρησιμοποιείται ως στοιχείο προσδιορισμού ενός προερχόμενου από την εν λόγω περιοχή προϊόντος, η ποιότητα ή τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του οποίου οφείλονται κυρίως ή αποκλειστικώς στο περιλαμβάνον τους φυσικούς και ανθρωπίνους παράγοντες γεωγραφικό περιβάλλον και η παραγωγή του οποίου λαμβάνει χώρα στην οριοθετημένη γεωγραφική περιοχή. Όπως ορθά υπογράμμισε η Επιτροπή, ο προσβαλλόμενος κανονισμός, πόρρω απέχοντας του να απευθύνεται σε συγκεκριμένους επιχειρηματίες όπως οι προσφεύγουσες εταιρίες, αναγνωρίζει σε κάθε επιχείρηση, τα προϊόντα της οποίας ανταποκρίνονται στις γεωγραφικές και ποιοτικές προδιαγραφές, το δικαίωμα να τα εμπορεύεται υπό την προστατευόμενη ονομασία προελεύσεως «*Altenburger Ziegenkäse*».

- 51 Επομένως, η εν λόγω κανονιστική ρύθμιση συνιστά μέτρο γενικής ισχύος, κατά την έννοια του άρθρου 189, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης, εφαρμόζεται επί αντικειμενικώς προσδιοριζόμενων καταστάσεων και παράγει έννομα αποτελέσματα έναντι κατηγοριών προσώπων, λαμβανομένων γενικώς και αφηρημένως (βλ., προς την κατεύθυνση αυτή, τη διάταξη του Πρωτοδικείου της 19ης Ιουνίου 1995 στην υπόθεση T-107/94, Kik κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-1717, σκέψη 35, καθώς και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία), ήτοι έναντι όλων των επιχειρήσεων που παράγουν προϊόν εμφανίζον αντικειμενικώς προσδιορισμένα χαρακτηριστικά γνωρίσματα.
- 52 Όσον αφορά τα υποστηριζόμενα από τις προσφεύγουσες συναφώς ότι η παραγωγή του προϊόντος «Altenburger Ziegenkäse» πραγματοποιείται μόνο από δύο παραγωγούς, ήτοι την εταιρία Molkerei Großbraunshain και την εταιρία Zimmermann, ότι ο αριθμός των παραγωγών παραμένει αμετάβλητος για απροσδιόριστο χρονικό διάστημα και ότι το ενδεχόμενο της παραγωγής «Altenburger Ziegenkäse» από άλλους παραγωγούς είναι τόσο απίθανο ώστε να αποκλείεται, πρέπει να υπομνηστεί ότι, σύμφωνα με πάγια νομολογία, η γενική ισχύς και, συνακόλουθα, ο κανονιστικός χαρακτήρας μιας πράξεως δεν θίγεται από τη δυνατότητα, κατά το μάλλον ή ήττον, ακριβούς προσδιορισμού του αριθμού ή ακόμα και της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου επί των οποίων εφαρμόζεται σε δεδομένη στιγμή, εφόσον διαπιστώνεται ότι η εφαρμογή αυτής πραγματοποιείται δυνάμει αντικειμενικής νομικής ή πραγματικής καταστάσεως καθοριζόμενης από την ίδια την πράξη σε σχέση με τον σκοπό που αυτή επιδιώκει (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Ιουλίου 1968 στην υπόθεση 6/68, Zuckerfabrik Watenstedt κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1965-68, σ. 791, της 16ης Απριλίου 1970 στην υπόθεση 64/69, Compagnie française commerciale et financière κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-71, σ. 299, σκέψη 11, της 5ης Μαΐου 1977 στην υπόθεση 101/76, Koninklijke Scholten Honig κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1977, σ. 257, σκέψη 23, και διάταξη του Πρωτοδικείου της 29ης Ιουνίου 1995 στην υπόθεση T-183/94, Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-1941, σκέψη 48).
- 53 Στην προκειμένη περίπτωση, ανεξάρτητα από τον αριθμό των επιχειρήσεων που παρασχεύαζαν το επίδικο προϊόν κατά τον χρόνο εκδόσεως του προσβαλλόμενου κανονισμού, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο τελευταίος παρέχει την απορρέουσα από την ονομασία προελεύσεως «Altenburger Ziegenkäse» προστασία για μια αντικειμενικώς προσδιορισμένη γεωγραφική περιοχή με γνώμονα έναν από τους σκοπούς του κανονισμού 2081/92, ήτοι την ανάπτυξη ορισμένων αγροτικών ζωνών (δεύτερη και τρίτη αιτιολογική σκέψη).

- 54 Εξάλλου, η επιχειρηματολογία των προσφευγουσών που αφορά τον αμετάβλητο αριθμό των παραγωγών συνιστά απλή υπόθεση. Πράγματι, ουδείς φραγμός υφίσταται ώστε ο αριθμός των θιγόμενων από τον προσβαλλόμενο κανονισμό επιχειρήσεων να μπορεί να μεταβληθεί μεταγενέστερα. Το γεγονός ότι ο οικείος κανονισμός αφορούσε, κατά τον χρόνο εκδόσεώς του, περιορισμένο αριθμό επιχειρήσεων δεν είναι, συνακόλουθα, σε θέση να οδηγήσει στην εξατομίκευση των επιχειρήσεων αυτών, εφόσον βρίσκονται σε κατάσταση παρεμφερή προς εκείνη οποιασδήποτε άλλης επιχείρησης, η οποία στο μέλλον θα μπορούσε να θεωρήσει ότι, πληρούσα τις προβλεπόμενες για την παρασκευή του επίδικου προϊόντος ειδικές προϋποθέσεις, η είσοδός της στην επίδικη αγορά συνεπάγεται οικονομικό συμφέρον (βλ., προς την κατεύθυνση αυτή, τη διάταξη του Πρωτοδικείου της 11ης Ιανουαρίου 1995 στην υπόθεση T-116/94, *Cassa nazionale di previdenza ed assistenza a favore degli avvocati e procuratori κατά Συμβουλίου*, Συλλογή 1995, σ. II-1, σκέψη 28).
- 55 Πρέπει να προστεθεί ότι το οικονομικό όφελος της προστασίας που παρέχει ο προσβαλλόμενος κανονισμός, υπό την έννοια ότι μπορεί να βελτιωθεί η κατάσταση στην αγορά των τυροκομικών προϊόντων, καρπώνονται όχι μόνον οι παραγωγοί του προϊόντος «*Altenburger Ziegenkäse*» αλλά και οι παραγωγοί αγελαδινού και αιγείου γάλακτος που μεταποιείται σε «*Altenburger Ziegenkäse*». Πράγματι, πρόκειται για τους «φυσικούς και ανθρώπινους παράγοντες», κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 2081/92, οι οποίοι προσδιορίζουν κυρίως ή αποκλειστικώς την ποιότητα ή τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του επίδικου κανονισμού.
- 56 Επομένως, ο κανονισμός 123/97 ενέχει, ως εκ της φύσεως και του περιεχομένου του, κανονιστικό χαρακτήρα και δεν συνιστά απόφαση κατά την έννοια του άρθρου 189, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης.
- 57 Πάντως, η νομολογία διευκρίνισε ότι, υπό ορισμένες περιστάσεις, ακόμη και κανονιστική πράξη, εφαρμοζόμενη επί του συνόλου των ενδιαφερόμενων επιχειρηματιών, μπορεί να αφορά ατομικώς ορισμένους εξ αυτών (προαναφερθείσα στη σκέψη 25 απόφαση *Codorniu κατά Συμβουλίου*, σκέψη 19), εφόσον η εν λόγω πράξη τους θίγει λόγω ορισμένων ειδικών χαρακτηριστικών ή πραγματικής καταστάσεως που τους χαρακτηρίζει έναντι οποιουδήποτε άλλου προσώπου (προαναφερθείσα στη σκέψη 24 απόφαση *Plaumann κατά Επιτροπής*, Συλλογή τόμος 1954-64, σ. 942, και απόφαση *Codorniu κατά Συμβουλίου*, σκέψη 20).

- 58 Επομένως, επιβάλλεται να εξεταστεί αν στην προκειμένη περίπτωση ο προσβαλλόμενος κανονισμός θίγει τις προσφεύγουσες λόγω ορισμένων ιδιοτήτων που προσιδιάζουν σ' αυτές ή αν υφίσταται πραγματική κατάσταση που τις χαρακτηρίζει, εν όψει του κανονισμού, έναντι οποιουδήποτε άλλου προσώπου.
- 59 Στον βαθμό που οι προσφεύγουσες επικαλούνται συναφώς το γεγονός ότι, κατά τη διάρκεια της προηγηθείσας της εκδόσεως του προσβαλλόμενου κανονισμού διαδικασίας, έτυχαν ακροάσεως εκ μέρους της Επιτροπής, αφενός, ενώ της προσάπτουν ότι έθιξε τα δικονομικά δικαιώματά τους, αφετέρου, πρέπει να υπομνηστεί, καταρχάς, ότι η καταχώριση των προστατευόμενων ονομασιών προελεύσεως έχει, ως εκ της φύσεως και του περιεχομένου της, κανονιστικό χαρακτήρα (βλ. ανωτέρω σκέψη 51). Ακολούθως, επιβάλλεται να υπομνηστεί ότι ο κανονισμός 2081/92 προβλέπει, για την κατάρτιση των πράξεων καταχωρίσεως, δύο διαφορετικές νομοθετικές διαδικασίες, η μία εκ των οποίων συνεπάγεται τη συμμετοχή οποιουδήποτε φυσικού ή νομικού προσώπου που εμπλέκεται (άρθρα 5 έως 7), ενώ η δεύτερη — ισχύουσα μεταβατικώς — περιορίζεται στη συνεργασία ενός μόνο ενδιαφερόμενου κράτους μέλους, αποκλείοντας ρητά κάθε συμμετοχή τυχόν ενδιαφερόμενων προσώπων (άρθρο 17, ιδίως παράγραφος 2, δεύτερη περίοδος).
- 60 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι προσφεύγουσες δεν αμφισβήτησαν τη νομιμότητα της τελευταίας αυτής νομοθετικής διαδικασίας με το αιτιολογικό ότι θίγεται νομίμως προσδοκώμενα δικαιώματα συμμετοχής που πρέπει να απολαύουν όλοι οι ενδιαφερόμενοι επιχειρηματίες με την καταχώριση μιας προστατευόμενης ονομασίας προελεύσεως. Εξάλλου, σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να στοιχειοθετηθεί αιτίαση στρεφόμενη κατά της μη συμμετοχής των εμπλεκόμενων στην εν λόγω νομοθετική διαδικασία προσώπων. Πράγματι, ούτε η διαδικασία επεξεργασίας των κανονιστικών πράξεων ούτε οι ίδιες οι κανονιστικές πράξεις, ως μέτρα γενικής ισχύος, απαιτούν, δυνάμει των γενικών αρχών του κοινοτικού δικαίου, μεταξύ των οποίων καταλέγεται το δικαίωμα ακροάσεως, τη συμμετοχή των θιγόμενων προσώπων, τα συμφέροντα των οποίων θεωρείται ότι εκπροσωπούνται από τους πολιτικούς θεσμούς που καλούνται να εκδώσουν τις πράξεις αυτές (διάταξη του Πρωτοδικείου της 30ής Σεπτεμβρίου 1997 στην υπόθεση T-122/96, Federolio κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-1559, σκέψη 75).
- 61 Υπό τις περιστάσεις αυτές, επειδή πρόκειται για το παραδεκτό της παρούσας προσφυγής, η οποία βάλλει κατά του κανονισμού 123/97, εκδοθέντος μετά την περάτωση νομοθετικής διαδικασίας αποκλείουσας οποιοδήποτε δικονομικό δικαίωμα των ενδιαφερόμενων επιχειρηματιών, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι δεν

αρκεί οι προσφεύγουσες να αμφισβητούν απλώς τη συνδρομή στην προκειμένη περίπτωση των προϋποθέσεων εφαρμογής του άρθρου 17 του κανονισμού 2081/92 προκειμένου να συναγάγουν το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή όφειλε να προσφύγει στην άλλη νομοθετική διαδικασία, η οποία προβλέπεται από τα άρθρα 5 έως 7 και η οποία θα τους παρείχε δικονομικά δικαιώματα δυνάμει να τους επιτρέψουν την άσκηση προσφυγής. Πράγματι, η συναφής επιχειρηματολογία επιδιώκει την αμφισβήτηση της νομικής βάσεως του προσβαλλόμενου κανονισμού και υπό την έννοια αυτή εμπίπτει στην εξέταση της ουσίας.

- 62 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η στοχεύουσα τον νομοθέτη αιτίαση ότι επέλεξε, μεταξύ των δύο προβλεπόμενων νομοθετικών διαδικασιών, εκείνη που αποστερεί τους ενδιαφερομένους από δικονομικά δικαιώματα στερείται λυσιτελείας κατά την εκτίμηση του παραδεκτού προσφυγής στρεφόμενης κατά της κανονιστικής πράξεως που εκδόθηκε μετά το πέρας της επιλεγείσας νομοθετικής διαδικασίας, πράξεως η οποία απολαύει, καταρχήν, του τεκμηρίου της νομιμότητας (απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιουνίου 1994 στην υπόθεση C-137/92 R, Επιτροπή κατά BASF κ.λπ., Συλλογή 1994, σ. I-2555, σκέψη 48), εκτός και αν αποδεικνύεται ότι η επιλογή του νομοθέτη συνιστά καταστρατήγηση διαδικασίας. Σύμφωνα με πάγια νομολογία, στοιχειοθετείται καταστρατήγηση διαδικασίας, η οποία δεν είναι παρά μία άλλη μορφή καταχρήσεως εξουσίας (απόφαση του Πρωτοδικείου της 26ης Σεπτεμβρίου 1996 στην υπόθεση T-192/94, Maurissen κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή Υπ.Υπ. 1996, σ. II-1229, σκέψη 75), μόνον εφόσον συντρέχουν αντικειμενικές, λυσιτελείς και συγκλίνουσες ενδείξεις επιτρέπουσες να συναχθεί ότι η προσβαλλόμενη πράξη στόχευε στην επίτευξη σκοπού διαφορετικού από τον επιδιωκόμενο με την επίδικη κανονιστική ρύθμιση (απόφαση του Δικαστηρίου της 8ης Ιουνίου 1988 στην υπόθεση 135/87, Βλάχου κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1988, σ. I-2901, σκέψη 27, και προαναφερθείσα απόφαση Maurissen κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, σκέψη 75).
- 63 Συναφώς, πρέπει να διαπιστωθεί ότι οι προσφεύγουσες δεν προσκόμισαν κανένα ενδεικτικό στοιχείο, ικανό να καταδείξει ότι η Επιτροπή, ερχόμενη ενδεχομένως σε σύγκρουση με την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, επέλεξε τη «συνοπτική» νομοθετική διαδικασία με σκοπό ακριβώς να παρακαμφθούν περιστάσεις της συγκεκριμένης περιπτώσεως και να αποφευχθεί η «συνήθης» διαδικασία, η οποία αναγνωρίζει υπέρ των προσφευγουσών δικονομικά δικαιώματα (απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Νοεμβρίου 1996 στην υπόθεση C-84/94, Ηνωμένο Βασίλειο κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1996, σ. I-5755, σκέψη 69), με συνέπεια ο προσβαλλόμενος κανονισμός να είναι «η κατάληξη μιας καθ' όλα πλημμελούς διαδικασίας» (βλ., προς την κατεύθυνση αυτή, την απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Σεπτεμβρίου 1988 στην υπόθεση 148/87, Frydendahl Pedersen κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. 4993, σκέψεις 10 έως 13).

- 64 Αντίθετα, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, απο γερμανικής πλευράς, η προστασία της επωνυμίας «Altenburger Ziegenkäse» μέσω του κανονισμού περί τυροκομικών επετεύχθη επίσης μετά το πέρας νομοθετικής διαδικασίας, εφόσον το αρμόδιο ομοσπονδιακό υπουργείο υποχρεώθηκε να λάβει, και έλαβε, την έγκριση του Bundesrat, ήτοι του δευτέρου κοινοβουλευτικού σώματος που εκπροσωπεί τα γερμανικά Länder. Όπως προκύπτει από τη δικογραφία, το ζήτημα της γεωγραφικής περιοχής του προϊόντος «Altenburger Ziegenkäse» συζητήθηκε ρητώς εντός του Bundesrat προτού επιλυθεί με τον αμφισβητούμενο από τις προσφεύγουσες τρόπο τόσο σε εθνικό όσο και σε κοινοτικό επίπεδο.
- 65 Τούτου διαπιστωθέντος, δεν μπορεί να προσάπτεται στην Επιτροπή ότι ενήργησε κατά καταστρατήγηση διαδικασίας, επειδή δεν αντιτάχθηκε, κατά την έκδοση του προσβαλλόμενου κανονισμού, στην οριοθέτηση της επίδικης γεωγραφικής περιοχής στην οποία προέβη ο Γερμανός νομοθέτης. Συγκεκριμένα, η εν λόγω οριοθέτηση δεν αφορά παρά σχετικά μειωμένη περιφέρεια, κείμενη στην καρδιά της Γερμανίας, οπότε μπορεί εύλογα να γίνει δεκτό ότι ο Γερμανός νομοθέτης ήταν αρμοδιότερος από τον κοινοτικό να προσδιορίζει τη γεωγραφική αυτή περιοχή, λαμβάνοντας υπόψη περιφερειακές ιδιομορφίες παραγωγής και εμπορίας.
- 66 Επομένως, το γεγονός ότι η Επιτροπή επέλεξε τη νομοθετική διαδικασία του άρθρου 17 αντί της προβλεπόμενης από τα άρθρα 5 έως 7 του κανονισμού 2081/92, προκειμένου να εκδώσει τον επίδικο κανονισμό, δεν είναι ικανό να εξατομικεύσει τις προσφεύγουσες, κατά την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης.
- 67 Ακολούθως, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, επειδή οι διατάξεις του άρθρου 17 του κανονισμού 2081/92 δεν αναγνωρίζουν κανένα δικαίωμα διαδικαστικής φύσεως στους επιχειρηματίες όπως οι προσφεύγουσες, το γεγονός απλώς και μόνον ότι η Επιτροπή έλαβε, πριν από την έκδοση του προσβαλλόμενου κανονισμού, παρατηρήσεις εκ μέρους των προσφευγουσών σχετικά με την επίδικη γεωγραφική περιοχή και έδωσε απαντήσεις επί των παρατηρήσεών τους δεν δύναται περαιτέρω να τις εξατομικεύσει έναντι οποιουδήποτε άλλου επιχειρηματία.

- 68 Συναφώς, πρέπει να υπομνηστεί ότι, ως εκ της φύσεώς της, η επίδικη νομοθετική διαδικασία δεν επέβαλε στον νομοθέτη την υποχρέωση σεβασμού του δικαιώματος ακροάσεως όλων των θιγόμενων προσώπων, χωρίς, πάντως, να αποκλείει τη δυνατότητά του να συλλέξει τις παρατηρήσεις των εν λόγω προσώπων (προαναφερθείσα στη σκέψη 60 διάταξη *Federolio* κατά Επιτροπής, σκέψη 78). Ελλείψει ρητώς εγγυωμένων δικονομικών δικαιωμάτων, θα ήταν αντίθετο προς το γράμμα και το πνεύμα του άρθρου 173 της Συνθήκης το να παρέχεται η δυνατότητα σε κάθε ιδιώτη, ως εκ του ότι συμμετέσχε στο προπαρασκευαστικό στάδιο μιας πράξεως νομοθετικής φύσεως, να ασκεί ακολούθως προσφυγή κατά της εν λόγω πράξεως (προαναφερθείσα στη σκέψη 24 διάταξη *Asocarne* κατά Συμβουλίου, σκέψη 40).
- 69 Πρέπει να προστεθεί ότι, επί του τελευταίου αυτού σημείου, οι προσβαλλόμενες στην προκειμένη περίπτωση κανονιστικές διατάξεις διακρίνονται ουσιωδώς από τις πολύ ειδικές διατάξεις σε θέματα αντιντάμπινγκ, υπό την έννοια ότι οι τελευταίες αναγνωρίζουν υπέρ ορισμένων επιχειρηματιών ειδικό ρόλο στα πλαίσια της διαδικασίας που οδηγεί στη θέσπιση του δασμού αντιντάμπινγκ. Επομένως, η παραπομπή στην απόφαση *Sinochem Heilongjiang* κατά Συμβουλίου (προαναφερθείσα στη σκέψη 34), η οποία αφορούσε κινεζική εξαγωγική εταιρία, την οποία η Επιτροπή είχε επισήμως συμπεριλάβει, με δική της πρωτοβουλία, στην προκαταρκτική της έρευνα, στερείται λυσιτελείας. Το ίδιο ισχύει και με τη μνεία της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 20ής Μαρτίου 1985 στην υπόθεση 264/82, *Timex* κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (Συλλογή 1985, σ. 849, σκέψεις 14 και 15), με την οποία κρίθηκε παραδεκτή η ασκήθις εκ μέρους καταγγέλλοντος σε θέματα αντιντάμπινγκ προσφυγή λόγω ιδίως των δικαιωμάτων που παρείχε στους καταγγέλλοντες ο βασικός κανονισμός και του ενεργού ρόλου που είχε διαδραματίσει ο συγκεκριμένος καταγγέλλων στα πλαίσια της προκαταρκτικής έρευνας αντιντάμπινγκ, προσθέτοντας ότι ο επιβληθείς δασμός αντιντάμπινγκ θεμελιωνόταν στην ατομική κατάσταση του εν λόγω καταγγέλλοντος. Τέλος, η απόφαση *Extramet Industrie* κατά Συμβουλίου (προαναφερθείσα στη σκέψη 34), με την οποία κρίθηκε παραδεκτή η προσφυγή που άσκησε ανεξάρτητος εισαγωγέας σε θέματα αντιντάμπινγκ χαρακτηρίζεται από τις ιδιομορφίες του δασμού αντιντάμπινγκ, αφενός, καθώς και εκείνες της οικονομικής και ανταγωνιστικής καταστάσεως του εν λόγω εισαγωγέα, αφετέρου, γεγονός που αποκλείει την εφαρμογή τους στη συγκεκριμένη περίπτωση.
- 70 Γεγονός είναι ότι το Δικαστήριο αναγνώρισε με την προαναφερθείσα στη σκέψη 25 απόφαση *Codorniu* κατά Συμβουλίου, την οποία επικαλέστηκαν οι προσφεύγουσες, ότι διάταξη κανονιστικής φύσεως μπορεί να αφορά ατομικώς, σε ορισμένες περιπτώσεις, ορισμένους επιχειρηματίες, καθόσον θίγει ειδικά δικαιώματά τους (βλ. προαναφερθείσα στη σκέψη 24 διάταξη *Asocarne* κατά Συμβουλίου, σκέψη 43, καθώς και απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Ιου-

λίου 1996 στην υπόθεση T-482/93, Weber κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-609, σκέψη 67). Πάντως, στην προκειμένη περίπτωση αρκεί η διαπίστωση ότι, πριν από την έκδοση του προσβαλλόμενου κανονισμού, οι προσφεύγουσες δεν απέκτησαν, ούτε σε κοινοτικό ούτε σε εθνικό επίπεδο, δικαίωμα γεωγραφικής προστασίας, ειδικώς περιοριζόμενης στο καντόνιο Altenburger Land, δικαίωμα που θα μπορούσε να θιγεί από τον εν λόγω κανονισμό· αντίθετα, ο εν λόγω κανονισμός επιβεβαίωσε, σε κοινοτικό επίπεδο, την έκταση της εδαφικής προστασίας που είχε χορηγήσει προηγουμένως το εθνικό δίκαιο.

71 Επί του τελευταίου αυτού σημείου, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η οριοθέτηση υπερβολικά ευρείας γεωγραφικής περιοχής μπορεί, ασφαλώς, να οδηγήσει θεωρητικώς στη μείωση της πραγματικής αξίας μιας ονομασίας προελεύσεως, η οποία περιοριζόταν προηγουμένως σε περισσότερο στενή γεωγραφική έκταση, και να θίξει ενδεχομένως τα ειδικά δικαιώματα των επιχειρήσεων που κείνται στην περιορισμένη γεωγραφική περιοχή και χρησιμοποιούν την εν λόγω ονομασία. Πάντως, στην προκειμένη περίπτωση εναπέκειτο στις προσφεύγουσες να προσκομίσουν, στο στάδιο του παραδεκτού, συγκεκριμένα στοιχεία δυνάμενα να στηρίξουν ότι αυτό μπορεί να συμβαίνει στην περίπτωση τους. Δεδομένου ότι η εταιρία Zimmermann παρήγαγε και εμπορεύθηκε το επίδικο προϊόν υπό την επωνυμία «Altenburger Ziegenkäse» ή υπό την παρεμφερή επωνυμία «Altenborger Zeega» από το 1936, οι δε προσφεύγουσες δεν κατέστη εφικτό να περιορίσουν, σε εθνικό επίπεδο, την επωνυμία αυτή σε περισσότερο περιορισμένη γεωγραφική περιοχή, ήτοι στο καντόνιο Altenburger Land, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι προσφεύγουσες δεν προσκόμισαν κανένα στοιχείο δυνάμενο να αποδείξει ότι οι προσβαλλόμενες διατάξεις αποδυνάμωσαν προς την προαναφερθείσα κατεύθυνση τα δικαιώματά τους. Επομένως, οι προσφεύγουσες δεν μπορούν περαιτέρω να θεωρηθούν ως εξατομικευθείσες από απόψεως τυχόν παραβιάσεως των ειδικών δικαιωμάτων τους.

72 Επί του σημείου αυτού, η παρούσα υπόθεση διακρίνεται από την υπόθεση Bergpracht Milchwerk κ.λπ. κατά Επιτροπής, η οποία εκκρεμεί επί του παρόντος ενώπιον του Πρωτοδικείου (πρωτοκολλήθηκε υπό τον αριθμό T-141/96), αντικείμενο της οποίας είναι προσφυγή ασκηθείσα από γερμανικές επιχειρήσεις προς ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) 1107/96 της Επιτροπής, της 12ης Ιουνίου 1996, σχετικά με την καταχώριση των γεωγραφικών ενδείξεων και των ονομασιών προελεύσεως δυνάμει της προβλεπόμενης στο άρθρο 17 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2081/92 του Συμβουλίου διαδικασίας (ΕΕ L 148, σ. 1), ως εκ του ότι επιφυλάσσει την προστατευόμενη ονομασία προελεύσεως «φέτα» στον παραγόμενο στην Ελλάδα τυρό. Πράγματι, οι προσφεύγουσες, σε αντίθεση προς τις ανωτέρω γερμανικές επιχειρήσεις, δεν υποχρεούνται να παραιτηθούν από τη χρήση επωνυμίας στην οποία προσέφευγαν από μακρού χρόνου.

- 73 Επομένως, οι προσφεύγουσες δεν μπορούν να θεωρηθούν ως θιγόμενες ατομικώς κατά την έννοια της αποφάσεως Codorniu κατά Συμβουλίου.
- 74 Παρόμοια εξατομίκευση δεν μπορεί να συναχθεί καθ' υπόθεση ούτε από την απόφαση Πειραική Πατράϊκή κατά Επιτροπής (προαναφερθείσα στη σκέψη 26, σκέψη 31), με την οποία το Δικαστήριο αναγνώρισε ότι η επίδικη απόφαση αφορούσε τους προσφεύγοντες υπό την ιδιότητά τους ως μελών περιορισμένης ομάδας επιχειρήσεων που εθίγοντο ειδικώς από αυτήν, με το αιτιολογικό ιδίως ότι η εκτέλεση ήδη συναφθεισών συμβάσεων συνέπιπτε με την περίοδο εφαρμογής της εν λόγω αποφάσεως, η οποία και την παρεμπόδιζε. Στην παρούσα υπόθεση, οι προσφεύγουσες δεν είναι μέλη περιορισμένου κύκλου επιχειρηματιών που θίγονται ειδικώς από τον προσβαλλόμενο κανονισμό, ούτε ισχυρίστηκαν ότι η εκτέλεση των συμβάσεων που είχαν συνάψει με προμηθευτές ή αγοραστές ήταν δυνατό να παρεμποδιστεί με την έναρξη ισχύος του προσβαλλόμενου κανονισμού.
- 75 Τέλος, οι προσφεύγουσες παραπέμπουν στις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 19ης Μαΐου 1993 στην υπόθεση C-198/91, Cook κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. I-2487, σκέψεις 23 έως 26), και της 15ης Ιουνίου 1993 στην υπόθεση C-225/91, Matra κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. I-3203, σκέψεις 17 έως 20), τις οποίες ερμηνεύουν υπό την έννοια ότι οποιoσδήποτε ενδιαφερόμενος πρέπει να διαθέτει δικονομικά δικαιώματα ακόμη και στο πλαίσιο διαδικασίας μη προβλέπουσας παρόμοια δικαιώματα, εφόσον η εν λόγω διαδικασία είναι ικανή να καταλήξει σε απόφαση της Επιτροπής έχουσα ως αποτέλεσμα να αποκλείεται η έναρξη άλλης διαδικασίας, η οποία, με τη σειρά της, διέπεται από διατάξεις παρέχουσες ρητώς στον ενδιαφερόμενο παρόμοια δικαιώματα. Πάντως, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι η προαναφερθείσα νομολογία δεν τυγχάνει εφαρμογής στην προκειμένη περίπτωση.
- 76 Πράγματι, καίτοι με τις προαναφερθείσες δύο αποφάσεις, το Δικαστήριο έκρινε ότι οι ενδιαφερόμενοι, κατά την έννοια του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης, πρέπει να θεωρούνται ως ατομικώς θιγόμενοι από αποφάσεις που δεν επιτρέπουν να κινηθεί η προβλεπόμενη από την εν λόγω διάταξη διαδικασία, το ένδικο αυτό μέσο αναγνωρίστηκε στους συγκεκριμένους ενδιαφερομένους λόγω της ιδιότητάς τους ως επιχειρήσεων ανταγωνιστικών άλλων επιχειρήσεων που έλαβαν κρατικές ενισχύσεις, επειδή και στις δύο υποθέσεις η προσφυγή αφορούσε τη νομιμότητα αποφάσεως της Επιτροπής περί του συμβιβαστού προς την κοινή αγορά της χορηγήσεως ατομικών ενισχύσεων. Αντίθετα, στην προκει-

μένη περίπτωση, όπως διαπίστωσε ήδη το Πρωτοδικείο με τις σκέψεις 51 και 52, ο προσβαλλόμενος κανονισμός καθιερώνει, υπέρ ενός αντικειμενικώς προσδιορισμένου προϊόντος, προστασία, οι πιθανοί δικαιούχοι της οποίας δεν προσδιορίζονται παρά γενικώς και αφηρημένως. Η ανταγωνιστική κατάσταση που διαταράσσεται από την έγκριση ατομικής ενισχύσεως χορηγούμενης στους ανταγωνιστές μιας επιχειρήσεως, όπως αυτή η οποία αποτέλεσε τη βάση των δύο μνημονευθεισών από τις προσφεύγουσες αποφάσεων, δεν ισχύει, επομένως, στην προκειμένη περίπτωση, εφόσον ο αριθμός των ενδιαφερόμενων από τον προσβαλλόμενο κανονισμό επιχειρήσεων δεν περιορίζεται νομικώς στη μία από τις προσφεύγουσες, αφενός, και στην εταιρία Zimmermann, αφετέρου (βλ., προς την κατεύθυνση αυτή, την απόφαση της 5ης Ιουνίου 1996 στην υπόθεση T-398/94, Kahn Scheervaart κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-477, σκέψεις 48 και 49, η οποία αφορούσε γενικό καθεστώς ενισχύσεων).

77 Όπως προκύπτει από τα προηγηθέντα, οι προσφεύγουσες δεν θίγονται ατομικώς από τον προσβαλλόμενο κανονισμό, οπότε πρέπει να αναγνωριστεί το απαράδεκτο της προσφυγής, χωρίς να απαιτείται η εξέταση των ζητημάτων αν ο εν λόγω κανονισμός τις βλάπτει όντως από απόψεως δικαίου και αν στοιχειοθετείται έννομο συμφέρον τους να ασκήσουν την προσφυγή.

78 Στον βαθμό που οι προσφεύγουσες εκτιμούν ότι είναι ασυμβίβαστο προς τις αρχές του κράτους δικαίου να τους αρνείται η παροχή δικαστικής προστασίας κατά του επίδικου κανονισμού, δεν απέδειξαν, αλλ' ούτε ισχυρίστηκαν, ότι τους είναι ανέφικτο, από απόψεως δικαίου, να προσφύγουν σε εθνικό δικαστήριο, το οποίο θα μπορούσε, ενδεχομένως, να υποβάλει στο Δικαστήριο προδικαστικό ερώτημα δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης σχετικά με το κύρος του κανονισμού 123/97.

79 Επομένως, η προσφυγή είναι απορριπτέα.

Επί των δικαστικών εξόδων

80 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα

του αντιδίκου. Επειδή οι προσφεύγουσες ηττήθηκαν ως προς τα αιτήματά τους, τόσο η Επιτροπή, όσο και η εταιρία Zimmermann διατύπωσαν σχετικό αίτημα, πρέπει να καταδικαστούν στα δικά τους δικαστικά έξοδα και αλληλεγγύως στα έξοδα της Επιτροπής και της εταιρίας Zimmermann. Το Freistaat Thüringen φέρει, δυνάμει του άρθρου 87, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα δικαστικά έξοδά του.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο τμήμα)

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.
- 2) Οι προσφεύγουσες φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους και αλληλεγγύως τα έξοδα της Επιτροπής και της παρεμβαίνουσας Molkerei und Weichkäseerei K.-H. Zimmermann GmbH.
- 3) Το Freistaat Thüringen φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

Λουξεμβούργο, 15 Σεπτεμβρίου 1998.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

A. Καλογερόπουλος